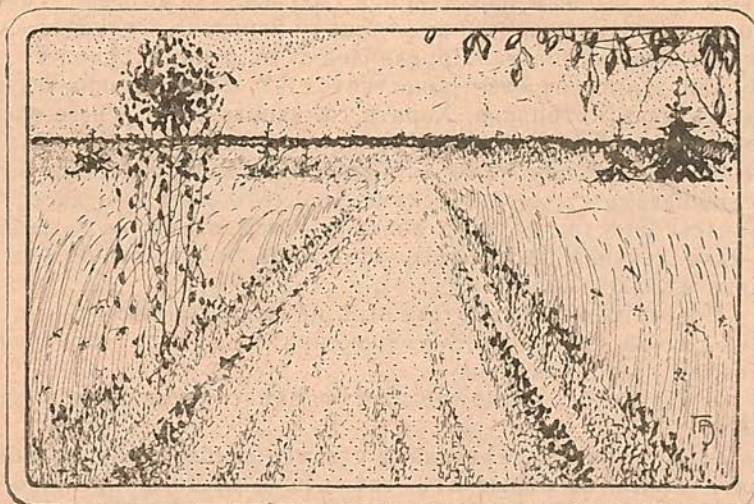

Прѣзь нивитѣ.

Прѣзь ниви зрѣещи изъ пжтя буренясалъ,
Съ прѣмѣтната прѣзь рамото коса,
Върви селякъ разгърденъ, лекъ и едъръ,
Окжпанъ до колѣнѣтъ въ роса.

Лице опалено усмивка ведра,
Подъ вѣжди грѣятъ весели очи,
Въ които радостъ тиха се отсѣня
Отъ трепета на утрѣнни лжчи.

Шумятъ отъ двѣ страни житата руйни,
Ржцѣтъ му допиратъ класове,
И бърза той: сѣната вече прѣминаватъ,
А ето че и жетва го зове!

Хр. Ц. Борина.

